

Arrest

nr. 264 881 van 3 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN VYVE
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van onbekende datum om het verblijf in het kader van de procedure slachtoffer mensenhandel niet te verlengen en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13 en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de beschikking van 30 juni 2021, waarbij het beroep wordt toegewezen aan een Nederlands-talige kamer.

Gelet op de terechtzitting van 24 september 2021, waarbij de behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 5 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DECLERCQ, die loco advocaat A. VAN VYVE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Namens verzoeker wordt op 15 juni 2020 door PAG-ASA een aanvraag ingediend voor de afgifte van een attest van immatriculatie als slachtoffer van economische uitbuiting. Op dezelfde dag wordt beslist tot afgifte van een attest van immatriculatie, geldig tot 15 september 2020, overeenkomstig de

artikelen 61/2 tot 61/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Namens verzoeker wordt op 13 augustus 2020 door PAS-ASA een aanvraag ingediend voor de afgifte van een A-kaart als slachtoffer van economische uitbuiting. Op 16 september 2020 wordt beslist tot de afgifte van de gevraagde A-kaart geldig voor 6 maanden, met name tot 15 maart 2021, overeenkomstig de artikelen 61/2 tot 61/5 van de Vreemdelingenwet.

1.3. Op 5 februari 2021 wordt door PAG-ASA namens verzoeker een aanvraag ingediend tot verlenging van de A-kaart. Op ongekende datum beslist de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken namens de staatssecretaris voor Asiel en Migratie om de gevraagde verlenging van de A-kaart niet toe te staan. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Blijkens een in het administratief dossier voorhanden zijnde “*synthesenota / verblijf*” steunt deze beslissing op de volgende motieven:

“Geen vernieuwing van de A-kaart;

In toepassing van artikel 61/4 van de wet van 15/12/1980 waarbij de minister of diens gemachtigde kan oordelen het verblijf niet te vernieuwen indien de betrokkene als een mogelijk gevaar voor de openbare orde en/of nationale veiligheid wordt beschouwd.”

Via een brief gedateerd op 12 maart 2021 wordt PAG-ASA op de hoogte gesteld van deze beslissing. Dit schrijven luidt als volgt:

“Kennisgeving van een beslissing

Betreft :

Naam, voornaam: [E.,I.]

geboren op [...] te [...]

nationaliteit: Marokko

Mevrouw,

Mijnheer [E.] is in het bezit van een A-kaart geldig tot 15/03/2021.

Ik dien u echter mee te delen dat, na evaluatie van alle elementen in het administratief dossier en de concrete gegevens waarover onze diensten beschikken, het verblijf van betrokkene niet zal vernieuwd worden overeenkomstig de artikelen 61/2 tot 61/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door de wet van 15 september 2006, en de artikelen 110bis tot 11ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27/04/2007.

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de opbare orde te kunnen schaden.”

1.4. Op 26 maart 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing, omdat er volgens hem onvoldoende samenhang bestaat met de eerste bestreden beslissing opdat deze in een en hetzelfde verzoekschrift bij de Raad kunnen worden aangevochten. Hij betoogt dat er sprake is van drie van elkaar te onderscheiden beslissingen, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen. Hij merkt nog op dat verzoeker verschillende middelen ontwikkelt tegen deze beslissingen.

2.2. De Raad wijst erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september

1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

Op de terechtzitting repliceerde verweerder, waar verzoeker de vraag opwierp of er wel een rechtsgeldig genomen beslissing is inzake de verlenging van de A-kaart, dat dit wel degelijk het geval is, wat volgens hem ook blijkt uit het gegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, *“rechtsgevolgen zijn van de eerste bestreden beslissing”*. Hiermee heeft verweerder in wezen alsnog erkend dat er wel degelijk een samenhang bestaat tussen de bestreden beslissingen, in die zin dat geenszins valt uit te sluiten dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. Er blijkt in casu ook niet dat een gezamenlijke behandeling het vlot verloop van het geding schaadt. Deze vaststellingen volstaan om de opgeworpen exceptie te verwerpen.

2.3. Voor de volledigheid, waar verzoeker op de terechtzitting de vraag opwierp of er wel een rechtsgeldig genomen beslissing is inzake de aanvraag tot verlenging van de A-kaart, nu deze blijkt te zitten vevat in een document *“synthesenota / verblijf”* in het administratief dossier waarop twee mogelijk te nemen beslissingen stonden vermeld waarop de directeur-generaal de door hem gekozen optie aanduidde met bijgeschrift *“OK”* gevolgd door de vermelding *“beslissing van de Directeur-generaal F. Roosemont”* en zijn handtekening, merkt de Raad op dat op basis van de voorliggende stukken moeilijk kan worden ontkend dat het bestuur daadwerkelijk heeft beslist tot weigering van verlenging van de A-kaart. De motieven van deze beslissing zoals deze via PAG-ASA verzoeker hebben bereikt, stemmen volledig overeen met de motieven ervan zoals vevat in de reeds genoemde *“synthesenota / verblijf”*. Verzoeker heeft hiertegen zijn grieven kunnen ontwikkelen. De vraag naar de rechtsgeldigheid van deze beslissing wordt verder beoordeeld in het kader van het onderzoek ten gronde van het beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 61/2 tot 61/5, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 110bis en 110ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het hoorrecht zoals dit voortvloeit uit artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het vermoeden van onschuld. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Hij zet zijn enig middel uiteen als volgt:

“Première branche - quant au refus de renouvellement de séjour et à la délivrance d'un ordre de quitter le territoire

EN CE QUE:

La partie adverse motive la deuxième décision attaquée sur pied de l'article 7 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Elle mentionne cette disposition, tantôt seule, tantôt en combinaison avec l'article 61/4, § 2 de la même loi, et estime notamment qu'il lui appartient de délivrer un ordre de quitter le territoire au requérant en raison du fait qu'il ferait « l'objet d'une décision ayant pour effet de lui refuser le séjour ou de mettre fin à son séjour ».

Quant à la première décision attaquée, elle est - certes brièvement - motivée sur pied des articles 61/2 à 61/5 de la même loi et des articles 110bis et HOter de l'arrêté royal du 08.10.1981, et fait référence au trouble que le requérant serait susceptible de causer à l'ordre public.

Par ailleurs, la deuxième décision attaquée est notamment motivée sur pied de l'article 7, alinéa 1er, 3° de la même loi, permettant à la partie adverse de délivrer l'ordre de quitter le territoire si, par son comportement, l'étranger concerné est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public.

ALORS QUE :

1.

Il ressort sans équivoque de l'exposé des faits que les décisions attaquées s'inscrivent dans un contexte particulier, étant celui d'un étranger à qui un titre de séjour provisoire fut délivré dans le cadre de la procédure relatives aux victimes de la traite des êtres humains, que l'administration a refusé de renouveler pour des motifs liés au respect de l'ordre public.

Il convient dès lors d'examiner, dans un premier temps, les dispositions légales relatives à l'octroi et aux conditions de renouvellement de tels titres de séjour.

Ces dispositions figurent au chapitre IV de la loi du 15.12.1980, intitulé « Des étrangers qui sont victimes de l'infraction de traite des êtres humains au sens de l'article 433quinquies du Code pénal ou qui sont victimes, dans les circonstances visées à l'article 77quater, 1°, en ce qui concerne uniquement les mineurs non accompagnés, à 5°, de l'infraction de trafic des êtres humains au sens de l'article 77bis, et qui coopèrent avec les autorités. »

On y lit ceci :

[...]

Quant à l'article 110bis de l'arrêté royal du 08.10.1981, il dispose en son paragraphe 4 :

[...]

Enfin, l'article 110ter de l'arrêté royal dispose :

[...]

2.

La lecture de ces dispositions impose plusieurs observations au regard des éléments du dossier et à la motivation de l'ordre de quitter le territoire notifié à Monsieur [E.]

Il ne saurait faire débat que le requérant fut mis en possession d'un titre de séjour provisoire en qualité de victime de la traite des êtres humains.

Ce titre de séjour lui fut, dans un premier temps, délivré le 15.06.2020 pour une durée de trois mois, en application de l'article 61/3 de la loi du 15.12.1980.

Il fut ensuite renouvelé à partir du 15.09.2020, pour une durée de six mois, en application de l'article 61/4 de la même loi.

Au terme de ce délai, la partie adverse a cependant estimé qu'il n'y avait pas lieu de procéder à un nouveau renouvellement pour une durée supplémentaire de six mois, tel que prévu à l'article 110bis de l'arrêté royal du 08.10.1981, et ce dans la mesure où Monsieur [E.] aurait prouvé, par son comportement, qu'il était susceptible de compromettre l'ordre public.

Elle a, ainsi, signifié son refus de renouvellement à l'ASBL PAG-ASA (pièce n° 2) et a, ensuite, notifié au requérant l'ordre de quitter le territoire prévu à l'article 110ter de l'arrêté royal du 08.10.1981 (pièce n° 3).

Quant à la notion d'ordre public, la Cour de Justice de l'Union Européenne a une jurisprudence constante :

« le recours par une autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (arrêts précités Rutili [36/75 du 28 octobre 1975], point 28 ; Bouchereau [30/77 du 27 octobre 1977], point 35, ainsi que Orfanopoulos et Oliveri [C-482/01 et C-493/01 du 29 avril 2004], point 66) » (C.C.E., arrêt n°199 018 du 31.01.2018, le requérant souligne).

Il ne saurait être considéré que la première décision attaquée, soit le refus de renouvellement du titre de séjour du requérant, est adéquatement motivée au regard des dispositions légales et des principes visés au moyen.

En effet, dès le 05.03.2020, soit dès la première prise de contact téléphonique entre l'ASBL PAG-ASA et la partie adverse, cette dernière était informée du parcours du requérant en Belgique, en ce compris les procès-verbaux dont il avait fait l'objet.

De même, il ressort du dossier administratif que le requérant s'est vu notifier, par le passé, plusieurs ordres de quitter le territoire et plusieurs interdictions d'entrée, précisément en raison des procès-verbaux dont il a fait l'objet.

Ainsi, la partie adverse a délivré deux autorisations de séjour temporaire au requérant, en raison de sa qualité de victime de la traite des êtres humains, sans jamais estimer qu'il était susceptible de constituer un danger pour l'ordre public, et ce alors même qu'il avait déjà fait l'objet des procès-verbaux désormais visé à l'appui de l'ordre de quitter le territoire.

De même, la partie adverse n'a pas estimé utile de mettre fin à l'autorisation de séjour temporaire du requérant pour les mêmes motifs, ne faisant intervenir cette exception tirée du potentiel trouble à l'ordre public qu'au moment de la demande de renouvellement de cette autorisation temporaire. Elle connaissait pourtant alors l'existence de toutes les notices visées dans la deuxième décision attaquée, de même que les suites qui y avaient été réservées.

En effet, les procès-verbaux visés dans la deuxième décision attaquée sont les suivants :

- Un procès-verbal du chef de vol à l'étalage, dressé le 04.08.2017 ;
- Un procès-verbal du chef de coups et blessures volontaires ayant causé une incapacité de travail avec arme blanche, dressé le 06.09.2017 ;
- Un procès-verbal du chef de vol à l'étalage, dressé le 03.05.2018 ;
- Un procès-verbal du chef de vol simple, dressé le 22.12.2018 ;
- Un procès-verbal du chef de trouble à l'ordre public et port illégal d'arme, dressé le 06.05.2019 ;
- Un procès-verbal du chef de vol de bagages, dressé le 07.09.2019.

Au regard du déroulement des faits, soit la délivrance de deux titres de séjour temporaires successifs, postérieurement à l'ouverture des notices susmentionnées, sans que jamais le trouble à l'ordre public ne soit relevé par la partie adverse, le requérant n'est pas en mesure de comprendre les motifs pour lesquels l'Office des étrangers revient désormais sur sa position et estime, contrairement à ce qu'elle avait considéré par le passé, qu'il est désormais susceptible de compromettre l'ordre public en raison de la répétition des faits délictueux.

L'incompréhension est d'autant plus importante qu'il ressort de l'avis donné par l'auditorat du travail de Bruxelles le 03.03.2021 que, selon l'office du premier substitut [S.], le requérant ne constitue pas un danger pour l'ordre public.

En effet, à l'occasion de cet avis, il était rappelé que, suite à la notice ouverte le 06.09.2017 pour des faits de coups et blessures volontaires ayant causé une incapacité de travail, avec arme blanche, le requérant avait fait l'objet d'une condamnation par le Tribunal correctionnel de Bruxelles.

Le substitut rappelait cependant que ledit jugement avait fait l'objet d'un appel et n'était donc pas définitif, de sorte qu'il ne pouvait suffire à retenir un danger pour l'ordre public dans le chef du requérant. Il en va d'autant plus ainsi que, lors de l'introduction des demandes successives, l'ASBL PAG-ASA avait déjà attiré l'attention de la partie adverse sur le contexte tout particulier dans lequel étaient survenus ces faits, lesquels avaient d'ailleurs conduit à l'ouverture d'un dossier à charge de l'employeur du requérant du chef de traite des êtres humains.

Pour le surplus, le premier substitut indiquait que les autres notices ouvertes entre 2017 et 2019 avaient toutes fait l'objet d'un classement sans suite, d'une part, et étaient intervenues alors que le requérant était dépourvu de titre de séjour et sans domicile fixe. Il ajoutait que de tels faits n'étaient pas susceptibles de se reproduire dans la mesure où Monsieur [E.] exerçait désormais une activité rémunérée, et ce depuis le mois de septembre 2020.

Pour conclure, Monsieur [S.] indiquait :

« Au vu de ce qui précède, mon office est d'avis que M. [E.] ne représente pas actuellement un danger pour l'ordre public et que l'intéressé doit toujours disposer d'un droit de séjour jusqu'à sa condamnation définitive par une décision non susceptible de recours. »

Au regard de cette position très claire de l'auditeur du travail, il appartenait à tout le moins à la partie adverse d'expliquer pour quel motif elle considérait quant à elle, en sans contraire, que le requérant était bien susceptible de compromettre l'ordre public, au sens de la jurisprudence susmentionnée de la CJUE, soit qu'il représentait « une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société ».

Or, ni la décision de refus de renouvellement de séjour, ni l'ordre de quitter le territoire adopté à sa suite, ne permettent au requérant de comprendre la position adoptée par la partie adverse, contraire aux décisions préalablement adoptées à son égard, d'une part, et à la position de l'auditorat du travail, d'autre part.

Le défaut de motivation des deux premières décisions attaquées, combiné à la violation du principe de confiance légitime que le requérant doit pouvoir avoir en l'administration et aux autres dispositions visées au moyen et reprises ci-avant, suffit amplement à ordonner l'annulation des deux premières décisions attaquées.

De même, ce motif suffit à ordonner l'annulation de la troisième décision attaquée, corolaire des deux premières.

Deuxième branche - quant à l'absence de délai accordé pour le départ volontaire

EN CE QUE :

Les deuxième et troisième décisions attaquées sont intimement liées, en ce que tant l'absence de délai octroyé à Monsieur [A.] pour un départ volontaire, que la délivrance d'une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans sont justifiés par les mêmes motifs, étant, d'une part, le trouble à l'ordre public qu'aurait causé le requérant, en séjour illégal sur le territoire et, d'autre part, le risque de fuite qui existerait dans son chef.

Ainsi, la partie adverse justifie sa prise de position par le trouble que le requérant pourrait causer à l'ordre public en raison des procès-verbaux rédigés à ce charge.

Elle poursuit en considérant qu'il existerait un risque de fuite dans le chef de Monsieur [E.] pour les motifs suivants :

- Il aurait fait usage de plusieurs identités en Belgique dans le but de tromper les autorités ;
- Il ne collaborerait pas dans ses rapports avec les autorités.

ALORS QUE :

L'absence de délai octroyé au requérant pour quitter volontairement le territoire est fondée, selon la partie adverse, sur l'article 74/14, § 3, 1° et 3° de la loi du 15.12.1980.

• Quant au risque de fuite

1.

Signalons d'abord concernant ce motif de la décision que l'ordre des paragraphes pose question sur le plan de la motivation formelle, en ce qu'il est particulièrement malaisé d'en comprendre les motifs.

De même, certains passages factuels de la décision ne font référence à aucune disposition légale.

On lit ainsi successivement que le risque de fuite est justifié par l'utilisation d'informations fausses ou trompeuses par le requérant, exemples à l'appui, puis par l'absence de collaboration de Monsieur [E.] avec les autorités, laquelle n'est quant à elle absolument pas étayée.

Par ailleurs, ces deux motifs pouvant permettre à la partie adverse de considérer qu'il existerait un risque de fuite dans le chef du requérant ne sont pas motivés en droit, puisqu'on ignore sur quelle disposition légale la partie adverse se fonde sur ce point précis.

Ainsi, le premier motif n'est pas motivé en droit, tandis que le deuxième motif n'est motivé, ni en droit, ni en fait.

La deuxième décision attaquée présente dès lors, à nouveau, un défaut de motivation formelle devant nécessairement mener à son annulation.

2.

Le risque de fuite est défini en les termes suivants par l'article 1er, § 1er, 11° de la loi du 15.12.1980 :

[...]

Le 2ème paragraphe de la même disposition indique à cet égard :

[...]

La disposition susmentionnée constitue la transposition, en droit belge, de plusieurs dispositions de la Directive 2008/115 reprise au moyen.

Ladite Directive prévoit, en ce son article 3, 7) :

[...]

L'intention du législateur européen est justifiée de la manière suivante dans les Recommandations officielles de la Commission européenne :

« Conformément aux principes généraux du droit de l'Union, et en particulier au principe de proportionnalité, toutes les décisions prises en vertu de la directive « retour » doivent être adoptées au cas par cas. La liste des critères ci-dessus doit être prise en compte en tant qu'élément de l'évaluation globale de la situation individuelle, mais elle ne peut constituer l'unique fondement pour établir automatiquement un « risque de fuite ». Bien souvent, seule une combinaison de plusieurs des critères susmentionnés constituera un fondement légitime pour déterminer un « risque de fuite ». » [...].

Quant au législateur belge, il indiquait dans l'exposé des motifs de la loi du 21.11.2017 ayant inséré la disposition susmentionnée, avoir tenu compte du Manuel sur le retour établi par la Commission européenne, et avoir reproduit « aussi fidèlement que possible » le texte de la Directive quant aux critères de détermination du risque de fuite.

L'article 1er de la loi du 15.12.1980 prévoit également que le risque de fuite visé dans les autres dispositions de la même loi doit être réel et actuel, qu'il doit être établi au terme d'un examen individuel, et qu'il doit tenir compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas.

Sur ce point précis, on peut lire ce qui suit dans les Recommandations susmentionnées de la Commission européenne :

« Toute automaticité (telle que « entrée irrégulière = risque de fuite ») doit être évitée et une évaluation au cas par cas doit être réalisée. Cette évaluation doit prendre en considération tous les éléments pertinents, notamment l'âge et l'état de santé des personnes concernées, et elle peut, dans certains cas, amener à conclure qu'il n'y a pas de risque de fuite (...) »

L'exposé des motifs de la loi susmentionnée du 21.11.2017 apporte également des précisions importantes quant à la manière d'évaluer le risque de fuite, en les termes suivants :

« Il est prévu que l'existence d'un risque de fuite actuel et réel est évaluée au cas par cas et sur la base d'un ou plusieurs critères objectifs énumérés à ce paragraphe. Le ou les critères objectifs pris en considération ne suffiront donc pas à eux seuls à établir l'existence d'un tel risque.

Il est précisé que toutes les circonstances particulières du cas d'espèce devront être prises en considération dans le cadre de cette évaluation. Le but est d'éviter qu'il puisse être conclu automatiquement à l'existence d'un risque de fuite en présence d'un ou de plusieurs faits figurant dans la liste.

(...)

Ainsi, il se peut que, dans un cas, le risque de fuite puisse être établi sur base d'un ou de plusieurs faits, alors que, dans un autre cas, ces mêmes faits ne permettent pas de conclure à son existence, et ce parce que les circonstances propres à chacune de ces deux situations individuelles sont différentes. Ces circonstances peuvent notamment être liées à la vie familiale de l'intéressé, à son état de santé, à son âge, à sa personnalité ou encore à son comportement.

Pour déterminer s'il existe ou non un risque de fuite, l'autorité compétente devra examiner chaque situation individuelle dans sa globalité. »* [...].

Signalons d'abord, à la lecture des éléments susmentionnés, que le risque de fuite ne peut se fonder sur un seul des éléments visés à l'article 1er, 11°, de la loi du 15.12.1980, mais à tout le moins sur deux de ces motifs.

Or, comme il l'a été vu ci-avant, le motif tiré de l'absence de collaboration du requérant dans ses rapports avec les autorités n'est nullement étayé, de sorte qu'il ne peut en tout état de cause être retenu.

3.

Par ailleurs, force est de constater qu'en l'espèce, les décisions attaquées ne font en aucun cas apparaître que la partie adverse aurait tenu compte, dans l'examen du risque de fuite qu'elle impute au requérant, de sa situation individuelle, et notamment de son âge et de son comportement.

De même, il n'apparaît pas de la décision attaquée que la partie adverse ait tenu compte d'un risque actuel et réel.

Or, la partie adverse, qui a délivré deux autorisations de séjour au requérant par le passé, était informée des éléments suivants, de nature à atténuer sérieusement l'existence d'un risque de fuite dans son chef:

- Le requérant est inscrit à la même adresse, soit [...], depuis plusieurs années ;

- Dès l'obtention de son titre de séjour temporaire, le requérant a décroché plusieurs contrats de travail en qualité d'intérimaire, et ce jusqu'à l'expiration dudit titre, soit jusqu'au 15.03.2021;

- Le requérant, considéré par l'auditorat du travail de Bruxelles comme une victime de la traite des êtres humains, fut à l'origine d'une dénonciation ayant conduit à la fermeture d'une boulangerie pratiquant, de longue date et à l'encontre de nombreux ressortissants étrangers, des infractions de droit pénal social particulièrement interpellantes ;

- Dans le cadre de l'application des articles 61/2 à 61/5 de la loi du 15.12.1980 et de la procédure y relative, le requérant a communiqué son passeport national à la partie adverse.

Il appartenait à tout le moins à la partie adverse de faire apparaître, dans la deuxième décision attaquée, qu'elle avait procédé à cet examen d'un risque réel et actuel, et pour quel motif elle avait estimé de ne pas retenir les deux motifs visés ci-avant pour ne pas retenir l'existence d'un risque de fuite dans le chef de Monsieur [E.]

Tel n'est manifestement pas le cas en l'espèce, de sorte que la deuxième décision attaquée doit être annulée.

4.

La partie adverse justifie également un risque de fuite dans le chef du requérant par le fait qu'il aurait « utilisé des informations fausses ou trompeuses ou des documents faux ou falsifiés, ou a recouru à la fraude ou a employé d'autres moyens illégaux dans le cadre d'une procédure de protection internationale, de séjour, d'éloignement ou refoulement ». (Le requérant souligne).

Pourtant, si certes le requérant a fait usage de plusieurs alias par le passé, il n'apparaît ni du contenu des décisions attaquées, ni du dossier administratif, que lesdits alias auraient été utilisés dans le cadre d'une procédure de protection internationale, de séjour, d'éloignement ou refoulement.

Ce motif n'est dès lors, à nouveau, ni correctement explicité, ni conforme aux éléments du dossier.

5.

En s'abstenant d'examiner la situation individuelle du requérant - de laquelle aucun risque de fuite ne peut être tiré - la partie adverse a violé les dispositions et principes repris au moyen.

En n'expliquant pas la raison pour laquelle elle n'a pas estimé utile de prendre lesdits éléments en considération, se contentant du seul constat de l'utilisation de plusieurs alias par le requérant, dans le cadre des notices pénales ouvertes à son égard, et d'une prétendue absence de collaboration dans son chef, que le requérant ne perçoit pas bien et n'est pas en mesure de comprendre, la partie adverse a également manqué à son obligation de motivation formelle.

Le moyen est fondé en cette branche et justifie amplement l'annulation des actes attaqués.

• Quant au danger pour l'ordre public

L'article 74/14, § 3, 3° de la loi du 15.12.1980 dispose :

[...]

Pour justifier l'application de cette disposition, la partie adverse rappelle que plusieurs procès- verbaux ont été dressés à charge du requérant et indique que dès lors, « on peut conclure que l'intéressé, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ». (Le requérant souligne).

Ainsi, l'application que fait la partie adverse de cette disposition ne correspond en rien au prescrit de celle-ci.

L'article 74/14 prévoit qu'un ordre de quitter le territoire puisse être délivré sans délai pour autant que le ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger pour l'ordre public. Aux termes de cette disposition, le danger doit donc être allégué.

En l'espèce, de l'aveu de la partie adverse elle-même, le danger du requérant pour l'ordre public relève de la supposition : eu égard à la répétition des faits délictueux reprochés au requérant, il peut être considéré comme pouvant compromettre l'ordre public.

Une telle position est contraire au prescrit légal.

Quoiqu'il en soit, la partie adverse n'aurait pu considérer, au stade actuel, que le requérant constituerait effectivement un danger pour l'ordre public au sens de l'article 74/14 de la loi du 15.12.1980, et ce pour les motifs déjà rappelés ci-avant et liés :

- Au classement sans suite de quatre des cinq notices visées dans la deuxième décision attaquée ;*
- Au caractère non-définitif du jugement intervenu suite à la cinquième notice ouverte et, dès lors, au principe de présomption d'innocence ;*
- A l'avis contraire du premier substitut, tel que rendu par un courrier du 03.03.2021 dans le cadre de la procédure visée à l'article 61/4 de la loi du 15.12.1980.*

Ainsi, non-seulement les décisions attaquées sont contraires dans leurs motifs, mais elles ne sont pas adéquatement motivées.

Ce motif justifie, à nouveau, l'annulation des décisions attaquées.

Troisième branche - quant au respect du droit d'être entendu et à l'existence d'une vie privée dans le chef du requérant

1.

La partie adverse fonde la délivrance d'un ordre de quitter le territoire au requérant sur l'article 7 de la loi du 15.12.1980, en ce qu'il lui imposerait de délivrer un ordre de quitter le territoire à l'étranger dépourvu des documents requis par l'article 2 de la même loi.

L'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, sur lequel se fonde l'acte attaqué, a été modifié par la loi du 19.01.2012 qui assure la transposition partielle, en droit belge, de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16.12.2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

Cette disposition précise notamment ce qui suit :

[...]

L'article 20 de la même loi du 19.01.2012 a inséré, dans la loi, un article 74/13, libellé comme suit :

[...]

Ainsi, la partie adverse n'est pas tenue par l'article 7 de la loi du 15.12.1980, de délivrer, de manière automatique et en toute circonstance, un ordre de quitter le territoire à un étranger se trouvant en séjour irrégulier sur le territoire.

En effet, si l'article 7 susmentionné prévoit que le Ministre ou son délégué doit délivrer un tel ordre de quitter le territoire, notamment dans les cas visés à l'alinéa 1er, 1°, il a été jugé par Votre Conseil que « le

caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte (...) »

Consciente de cette obligation, la partie adverse fait mention, dans la deuxième décision attaquée, de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980, d'une part, et de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après CEDH), d'autre part.

Elle indique à cet égard qu'il ressort du dossier administratif que le requérant n'a ni famille, ni enfant mineur en Belgique, ni de problèmes médicaux.

Elle poursuit sa décision en indiquant que dans cette mesure, la deuxième décision attaquée ne constitue donc pas une violation des articles 3 et 8 de la CEDH.

Cette position appelle plusieurs observations, tant sur le plan de la motivation formelle que de la nature des droits protégés par l'article 8 de la CEDH.

2.

Sur le plan de la motivation formelle, rappelons que pour répondre au vœu du législateur, la décision administrative prise à l'encontre d'un ressortissant d'un pays tiers doit être légalement motivée conformément aux exigences requises par les articles 62 de la loi du 15.12.1980 et 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 sur la motivation formelle des actes administratifs.

La loi du 29.07.1991 érige en son article 2 l'obligation, pour l'administration, de motiver formellement toute décision administrative de portée individuelle.

Cette même loi précise, en son article 3, que cette motivation "consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision" (le requérant souligne), et que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision, qu'elle doit être claire, précise, complète et suffisante.

Une doctrine autorisée rappelle également que l'étendue de la motivation doit être proportionnelle à l'importance de la décision.

En l'espèce, relevons tout d'abord que la tournure de phrase adoptée par la partie adverse laisse songeur, en ce que la première décision attaquée n'a pas égard au fait que le requérant aurait déclaré ne pas avoir de famille ou d'enfant mineur en Belgique, ni de problème de santé, mais bien au fait qu'il n'aurait pas fait une telle déclaration.

A cet égard, force est de constater que le requérant n'a pas été entendu avant qu'un ordre de quitter le territoire et une interdiction d'entrée ne soient adoptés à son encontre.

Ainsi, l'adoption des décisions attaquées pose tout d'abord question quant au respect du droit à être entendu du requérant.

En effet, rappelons que le droit d'être entendu constitue un principe général de droit dans les ordres juridiques belges et européens, consacré dans l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

De droit garanti qu'aucune mesure grave de nature à compromettre sérieusement les intérêts de l'administré ne puisse être adoptée à son encontre sans que lui ait été offerte l'occasion de faire connaître son point de vue d'une manière utile.

La possibilité de faire connaître son point de vue de manière effective signifie, de surcroît, que les éléments « à charge » doivent être présentés à la personne intéressée préalablement à la prise de décision.

En effet, dans son arrêt du 21.12.2011 (C27/09 P), la C.J.U.E. a précisé que le droit d'être entendu :

« a notamment pour objet que (l'intéressé) puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu ».

Le Conseil d'Etat a quant à lui estimé :

« Eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. » (C.E. arrêt n° 230.293 du 24 février 2015)

En l'espèce, la partie adverse n'a pas donné l'opportunité au requérant de développer les aspects relatifs à l'application de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 et des articles 3 et 8 de la CEDH, de sorte qu'elle a violé le principe du droit d'être entendu repris au moyen.

Or, comme il le sera vu ci-après, s'il avait eu l'occasion de s'exprimer à cet égard, le requérant aurait pu mentionner des aspects de vie privée protégés par l'article 8 de la CEDH, auxquels la partie adverse se devait d'être attentive

De même, et pour les mêmes motifs, les décisions attaquées violent le principe de minutie et de soin qui impose à l'administration de récolter tous les éléments nécessaires à l'adoption de sa décision et le prescrit de l'article 41 de la loi du 15.12.1980.

S'agissant du principe de minutie, combiné au droit à être entendu, Votre Conseil a déjà rappelé à de multiples reprises, et notamment dans un arrêt n° 228.516 du 07.11.2019 :

« De même, le Conseil observe qu'il découle du principe général de soin et de minutie qu' « Aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaires sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en toute connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (C.E., 12 décembre 2012, n° 221.713), d'une part, et que le principe audi alteram partem « impose à l'administration qui désire prendre une mesure grave contre un administré d'entendre ce dernier pour lui permettre de faire valoir ses observations quant à ladite mesure ; que ce principe rencontre un double objectif: d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine et entière connaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard » (C.E., 10 novembre 2009, n° 197.693 et C.E., 24 mars 2011, n° 212.226), d'autre part. »

Si les exigences déduites des principes et de la disposition susmentionnées avaient été rencontrées en l'espèce, le requérant aurait pu expliquer, comme cela fut d'ailleurs déjà fait dans le cadre de la demande de renouvellement de séjour effectuée pour son compte par l'ASBL PAG-ASA, qu'il a exercé, durant plusieurs mois précédent la notification des décisions attaquées, un emploi fixe en qualité d'intérimaire auprès du même employeur (pièces n° 12 et 13).

De même, il aurait pu indiquer qu'avant de décrocher cet emploi, il avait suivi de multiples formations puis s'était sérieusement investi dans le secteur associatif, en qualité de bénévole, et ce alors même qu'il ne disposait pas d'un titre de séjour valable (pièces n° 16 à 23).

Ainsi, si la partie adverse estimait que les liens ainsi développés, notamment dans le cadre professionnel, n'entraient pas dans les liens protégés par cette disposition et l'article 8 de la CEDH, il lui appartenait à tout le moins de le justifier afin de respecter son obligation de motivation formelle.

En effet, le requérant disposant bien d'une vie privée en Belgique et l'ayant par ailleurs indiqué dans le cadre de sa demande de renouvellement de séjour, il ne peut comprendre le motif de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire selon lequel il n'aurait pas déclaré avoir de famille sur le territoire du Royaume.

Il en va d'autant plus ainsi que, dans son avis donné le 03.03.2021, Monsieur l'auditeur du travail rappelait également cet état de fait.

Ce motif suffit amplement à ordonner l'annulation des deux premières décisions attaquées et, par voie de conséquence, de la troisième décision attaquée qui en est le corollaire.

3.

S'agissant des liens développés dans le cadre de formations professionnelles, de contrats de bénévolat ou encore de contrats de travail, rappelons que l'article 8 de la CEDH n'englobe pas seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également le droit au respect de la vie privée.

Ce concept a été largement interprété par la Cour européenne des droits de l'homme, qui considère qu'il s'agit d'un concept étendu qui ne se prête pas à une définition exhaustive .

Le concept de vie privée vise en effet une sphère au sein de laquelle toute personne peut librement s'efforcer de développer sa personnalité et de s'épanouir.

La Cour a ainsi considéré dans l'arrêt Niemietz c. Allemagne (16.12.1992), « qu'il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables ». Dans ce même arrêt, la Cour a admis que certaines relations personnelles nouées dans le cadre professionnel pouvaient relever de la notion de vie privée :

« Il paraît, en outre, n'y avoir aucune raison de principe de considérer cette manière de comprendre la notion de "vie privée" comme excluant les activités professionnelles ou commerciales: après tout, c'est dans leur travail que la majorité des gens ont beaucoup, voire le maximum d'occasions de resserrer leurs liens avec le monde extérieur. Un fait, souligné par la Commission, le confirme: dans les occupations de quelqu'un, on ne peut pas toujours démêler ce qui relève du domaine professionnel de ce qui en sort » (C.E.D.H., Niemietz c. Allemagne, arrêt n° 13710/88 du 16.12.1992, §29).

Selon cette même Cour, la vie privée englobe également la possibilité de mener effectivement une vie sociale, c'est-à-dire la faculté de se lier à d'autres personnes avec lesquelles on partage des affinités culturelles et linguistiques .

Cette jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme peut être aisément appliquée au cas de Monsieur [E.]

En effet, celui-ci a noué une multitude de relations au cours des formations suivies et de son activité professionnelle. Il fut par ailleurs considéré par son employeur comme quelqu'un de fiable, sur qui l'entreprise comptait dans le cadre de ses activités (pièce n° 12).

L'existence d'une vie privée pour le requérant au sens de l'article 8 doit donc être tenue pour établie.

Par conséquent, il appartenait à la partie adverse - qui pour rappel ne statuait pas dans le cadre d'une première admission au séjour - de respecter le principe de proportionnalité, en procédant à une mise en balance des intérêts en cause.

Tel ne semble pas avoir été le cas en l'espèce et le préjudice que le requérant subirait serait hors de proportion avec l'avantage purement formel qu'entendrait faire respecter l'administration.

Le moyen est fondé en cette branche et justifie l'annulation des actes attaqués.

Quatrième branche - quant à l'interdiction d'entrée de trois ans

1.

La partie adverse adopte, à l'encontre du requérant, une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans.

Cette interdiction d'entrée pose question, non-seulement dans son principe mais également dans sa durée.

En effet, sur le principe, et comme il l'a été vu ci-avant, les motifs permettant de délivrer cette interdiction d'entrée font défaut en l'espèce puisque l'absence de délai pour quitter le territoire reposait sur des motifs ne résistant pas à l'analyse du dossier administratif.

Par ailleurs, sur le plan de la durée, l'article 74/11 de la loi du 15.12.1980 précise celle-ci « est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas d'espèce ».

S'agissant d'une mesure si grave pour sa situation personnelle, et l'administration ayant estimé utile de fixer la durée de l'interdiction d'entrée à trois ans, ne correspondant pas à la durée minimale, le requérant pouvait raisonnablement attendre de la part de la partie adverse qu'elle justifie ce choix au regard des circonstances qui lui sont propres, comme le lui impose la disposition susmentionnée.

Or, tel ne fut pas le cas, la partie adverse ne se proposant pas d'expliquer la raison pour laquelle elle impose une interdiction d'entrée de trois ans au requérant, et non une interdiction plus courte.

Pour toute justification, la partie adverse indique, sans viser le moindre procès-verbal dressé à l'encontre du requérant :

« Etant donné la répétition de ces faits, on peut conclure que l'intéressé, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public.

L'intéressé n'a pas hésité à troubler l'ordre public. Considérant l'ensemble de ces éléments, l'intérêt du contrôle de l'immigration et la protection de l'ordre public, une interdiction d'entrée de 3 ans n'est pas disproportionnée. »

Quant au trouble causé à l'ordre public, il a été expliqué ci-dessus que celui-ci devait être relativisé.

A nouveau, outre le fait qu'elle se fonde, comme l'ordre de quitter le territoire, sur des éléments de faits erronés et sur une mauvaise appréciation du risque de fuite et du trouble à l'ordre public, la troisième décision attaquée n'est pas adéquatement motivée.

2.

Par ailleurs, s'agissant des ressortissants étrangers visés par la procédure relative à la traite des êtres humains, l'article 74/11, § 2 dispose :

[...]

En l'espèce, la partie adverse ne prétend nullement, dans les actes attaqués, que le requérant présenterait effectivement une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, l'Office des étrangers se contentant à cet égard d'indiquer que Monsieur ELKHAYYAM « pourrait compromettre » l'ordre public.

Ainsi, il ne peut être considéré que le cas du requérant entre dans l'hypothèse dérogatoire de l'article 74/11, § 2.

Or, cette disposition ne donne aucune marge de manœuvre à l'administration, puisqu'elle lui impose de s'abstenir de délivrer une interdiction d'entrée concernant les personnes reconnues comme victimes de traites de êtres humains.

Ce motif justifie, à nouveau, l'annulation de la troisième décision attaquée et, entretemps, sa suspension.»

3.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu

bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden weerhouden.

In een eerste onderdeel richt verzoekende partij zich tegen de kennisgeving van de beslissing waarin het verblijf van verzoekende partij niet vernieuwd wordt en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij meent dat zij, in tegenstelling tot wat de kennisgeving van de beslissing tot verlenging van verblijf stelt, geen gevaar vormt voor de openbare orde.

Ter zake laat verweerder gelden dat door de gemachtigde allerminst kennelijk onredelijk tot de bestreden beslissingen werd besloten.

In de eerste bestreden beslissing werd uitdrukkelijk gewezen op het feit dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde.

Deze beslissing werd betekend op hetzelfde ogenblik als de tweede bestreden beslissing. Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing, dewelke steun vinden in de stukken van het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partij reeds verschillende inbreuken tegen de openbare orde pleegde, waarvoor 6 processen-verbaal werden opgesteld, in een periode van twee jaar tijd.

Er is – gelet op voormelde gelijktijdige betekening - dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

De verweerder benadrukt verder dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld.

Zie in die zin:

“In eerste instantie moet worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist dat hij de inbreuken heeft gepleegd die werden opgesomd in de bestreden beslissingen. Het vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het gegeven dat verzoeker inmiddels de gevangenis heeft verlaten, doet hieraan geen afbreuk: verzoeker is vrijgekomen op 28 oktober 2019 “mits borg [...] + BGV + IRV”. Dit gegeven impliceert geenszins dat de verwerende partij de initiële aanhouding voor weerspanning, deelname aan bendevoering, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels niet langer kan betrekken bij zijn beoordeling en hieraan geen verblijfsrechtelijke consequenties zou kunnen koppelen. In de mate dat verzoeker er nog op wijst dat hij na zijn veroordeling in 2012 nog een machtiging tot verblijf kreeg, zodat niet kan worden verwezen naar deze veroordeling, kan hij niet worden gevolgd: uit de voormelde feiten kon de verwerende partij afleiden dat verzoeker zich niet heeft laten afschrikken door een eerdere veroordeling en de gevolgen daarvan om nieuwe feiten te plegen in 2019, zodat hij niet aantoonbaar dat niet in alle redelijkheid zou kunnen worden vastgesteld dat er ernstig gevaar bestaat op recidive, ook door het lucratief karakter van de feiten, en hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden.” (RvV nr. 233.402 dd. 02.03.2020) (eigen markerings)

In een tweede onderdeel meent verzoekende partij dat haar een termijn moest worden toegestaan voor vrijwillig vertrek.

Verweerder wijst er op dat dit bevel het zevende bevel is dat aan verzoekende partij gegeven wordt, en dat hij nog nooit gevolg heeft gegeven aan de bevelen die hem worden gegeven.

De gemachtigde heeft dan ook terecht geoordeeld dat er een risico bestaat op onderduiken, waarbij gewezen wordt op het feit dat verzoekende partij verschillende valse identiteiten opgeeft om de autoriteiten op het verkeerde been te zetten.

Verweerder wijst nog op het volgende:

“Wat er ook van zij : verzoekster gaat er volledig aan voorbij dat de verwerende partij het risico op onderduiken heeft vastgesteld rekening houdend met de wettelijke criteria die zijn bepaald in artikel 1,

§2, van de Vreemdelingenwet om dit risico te beoordelen, en meer in het bijzonder met het 6° van deze bepaling dat de situatie voorziet waarin de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Verzoekster kan dus niet worden bijgetreden waar zij betoogt dat slechts tot het risico op onderduiken zou kunnen worden besloten indien zij geen gekende verblijfplaats zou hebben, en evenmin toont zij met andere argumenten aan dat in haar geval ten onrechte artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet werd toegepast.” (RvV nr. 238.272 dd. 09.07.2020)

In een derde onderdeel stelt verzoekende partij dat het hoorrecht en haar recht op een privéleven geschonden worden.

Zowel wat betreft de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als wat betreft het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is, wijst verweerder erop dat deze beginselen niet onverkort gelden,

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen (R.v.V. nr. 126.857 d.d. 09.07.2014).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. 1 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan verweerder enkel vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

Het is aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals vervat in de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Zie in die zin:

[...] (R.v.St. nr. 233.719 van 3 februari 2016)

Waar verzoekende partij stelt dat zij vast werk heeft en opleidingen heeft gevolgd, wijst verweerder er op dat de gemachtigde de elementen die verzoekende partij aanhaalt, heeft afgewogen aan het belang van de openbare orde. Verweerder wijst daarbij inz. op de inhoud van de synthesenota dd. 04.03.2021, waaruit blijkt dat de bestreden beslissing pas werd genomen na een afweging van alle in het geding zijnde belangen, én na overleg met de hiërarchie. Ook lijst één van de bestreden beslissingen alle PV's op. Hieruit blijkt dat verzoekende partij al verschillende malen voor diefstal of verboden wapenbezit werd tegengehouden.

Daarnaast meent verzoekende partij ook dat haar recht op een privéleven geschonden wordt. Verzoekende partij is van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot haar eigen

privéleven. Zij wijst hierbij op de banden die zij zou hebben opgebouwd met mensen tijdens het volgen van opleidingen en tijdens haar werk.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

[...]

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

Verzoekende partij slaagt er met haar summiere beschouwingen evenwel niet het bestaan van een beschermenswaardig privéleven aannemelijk te maken.

Verweerder wijst erop dat verzoekende partij pas in 2017 voor het eerst in het Rijk werd aangetroffen. Enkele interimopdrachten en normale sociale contacten in de (korte) periode tot heden, kunnen niet worden aanzien als beschermenswaardige banden – en dit te meer nu verzoekende partij in dezelfde periode verschillende inbreuken tegen de openbare orde beging (wat niet verenigbaar is met de bewering van verzoekende partij dat er sprake is van een integratie in de Belgische samenleving).

De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005).

Ten overvloede, het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 61/4 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om het verblijf niet te vernieuwen, wanneer er sprake is van een mogelijk gevaar voor de openbare orde.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Terwijl zulks uiteraard a fortiori geldt ten aanzien van vreemdelingen dewelke geacht moeten worden de openbare orde te kunnen schaden, zoals de verzoekende partij in casu.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen én te verhinderen dat vreemdelingen (nieuwe) inbreuken op de openbare orde kunnen plegen.

Terwijl het verblijf door verzoeker werd opgebouwd in een korte periode (start in 2017) en ook steeds in precair verblijf, en terwijl verzoeker in die periode meerdere inbreuken tegen de openbare orde beging.

Verweerder wijst op onderstaande:

“Verzoeker beroept zich in het kader van huidig beroep op een in België opgebouwd privéleven. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf in België sinds 2008 toen hij als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam, zijn (inspanningen tot) integratie, de door hem gevolgde scholing en opleidingen, zijn werkbereidheid en het door hem uitgebouwde sociale netwerk. Hij betoogt dat al zijn belangen zich thans in België bevinden.

Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragén. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Nerenigd Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Nerenigd Koninkrijk).

Er blijft ook niet dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijke leven terug opbouwt in zijn land van herkomst of elders” (R.v.V. nr. 118 480 dd. 06.02.2014, onderlijning toegevoegd).

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

In een vierde onderdeel stelt verzoekende partij dat het inreisverbod van drie jaar dat haar werd opgelegd, onvoldoende gemotiveerd zou zijn.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 74/11 Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

[...]

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van 3 jaar voor het inreisverbod:

[...]

Met deze motivering gaat de gemachtigde van de Staatssecretaris afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken. Verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen niet anders aan.

Zie ook:

[...] (RvV nr. 237 536 van 26 juni 2020) [...]”.

3.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

3.3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 2020 wordt begeleid door de vzw PAG-ASA, als slachtoffer van economische uitbuiting in een bakkerij. PAG-ASA diende namens verzoeker op 15 juni 2020 een aanvraag in voor de afgifte van een attest van immatriculatie in het kader van de specifieke verblijfsprocedure als slachtoffer van mensenhandel. Op dezelfde dag werd beslist tot afgifte van een attest van immatriculatie, geldig tot 15 september 2020, overeenkomstig de artikelen 61/2 tot 61/5 van de Vreemdelingenwet. Op 13 augustus 2020 vroeg PAG-ASA namens verzoeker om de afgifte van een A-kaart in het kader van dezelfde specifieke verblijfsprocedure. Op 16 september 2020 werd de A-kaart uitgereikt, geldig voor zes maanden en dit tot 15 maart 2021. Op 5 februari 2021 werd er vervolgens gevraagd om de A-kaart te verlengen. Deze verlenging werd niet toegestaan, met verwijzing naar artikel 61/4 van de Vreemdelingenwet. Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.3.3. De specifieke verblijfsprocedure als slachtoffer van mensenhandel zit vervat in Titel II, Hoofdstuk IV van de Vreemdelingenwet, dat luidt: “*Vreemdelingen die het slachtoffer zijn van het misdrijf mensenhandel in de zin van artikel 433quinquies van het Strafwetboek, of die het slachtoffer zijn van het misdrijf mensensmokkel in de zin van artikel 77bis in de omstandigheden bedoeld in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot en met 5°, en die met de autoriteiten samenwerken*”. De hierin vervatte artikelen 61/2 – 61/5 stellen als volgt:

“Art. 61/2

§ 1. *Indien de politie- of de inspectiediensten over aanwijzingen beschikken dat een vreemdeling het slachtoffer is van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°, verwittigen zij onmiddellijk de minister of zijn gemachtigde, brengen zij de vreemdeling op de hoogte van de mogelijkheid om een verblijfstitel te verkrijgen in ruil*

voor samenwerking met de autoriteiten die belast zijn met het onderzoek naar of de vervolging van deze misdrijven en brengen zij hem in contact met een door de bevoegde overheid erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers van deze misdrijven.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde stelt de in § 1 bedoelde vreemdeling, die niet beschikt over een verblijfstitel en die begeleid wordt door een door de overheid erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers, in het bezit van een tijdelijk verblijfsdocument van 45 dagen ten einde hem de kans te geven een klacht in te dienen of verklaringen af te leggen met betrekking tot de personen of de netwerken die zich schuldig zouden gemaakt hebben aan het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf voorzien in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°. De Koning bepaalt het model van het tijdelijk verblijfsdocument.

De in het eerste lid bedoelde vreemdeling, die jonger is dan achttien jaar en het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, hetzij zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen, wordt dadelijk in het bezit gesteld van het in artikel 61/3, § 1, voorziene tijdelijk verblijfsdocument. Tijdens de hele procedure wordt naar behoren rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Indien de in eerste lid bedoelde vreemdeling onmiddellijk een klacht heeft ingediend of verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de personen of de netwerken die zich schuldig zouden gemaakt hebben aan het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°, kan het gespecialiseerd onthaalcentrum dat hem begeleidt aan de minister of zijn gemachtigde vragen om hem dadelijk in het bezit te stellen van het in artikel 61/3, § 1, voorziene tijdelijk verblijfsdocument.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan op elk moment beslissen om de in § 2 voorziene termijn te beëindigen indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling actief, vrijwillig en uit eigen beweging opnieuw contact heeft opgenomen met de vermoedelijke plegers van de misdrijven bedoeld in 433quinquies van het Strafwetboek of artikel 77bis alsmede indien hij wordt beschouwd als een mogelijk gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Art. 61/3

§ 1. De minister of zijn gemachtigde stelt de in artikel 61/2, § 1, bedoelde vreemdeling die, tijdens de in artikel 61/2, § 2, eerste lid, bepaalde termijn, een klacht heeft ingediend of verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de personen of de netwerken die zich schuldig zouden gemaakt hebben aan het misdrijf bedoeld in 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°, in het bezit van een verblijfsdocument met een geldigheidsduur van maximaal drie maanden.

De Koning bepaalt het model van het tijdelijk verblijfsdocument.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde verzoekt de procureur des Konings of de arbeidsauditeur hem voor het verstrijken van de geldigheidsduur van het overeenkomstig § 1 afgegeven verblijfsdocument mee te delen of betrokken vreemdeling nog kan beschouwd worden als een slachtoffer van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, of het onderzoek of de gerechtelijke procedure nog loopt, hij blijk geeft van bereidheid tot medewerking en hij alle banden met de vermoedelijke daders van deze misdrijven heeft verbroken.

De in het eerste lid voorziene verblijfsdocument kan voor één enkele nieuwe periode van maximaal drie maanden worden verlengd indien dit nodig is voor het onderzoek of indien de minister of zijn gemachtigde, rekening houdend met de elementen van het dossier, van oordeel is dat dit opportuun is.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan op elk moment beslissen om de machtiging tot verblijf te beëindigen indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling actief, vrijwillig en uit eigen beweging opnieuw contact heeft opgenomen met de vermoedelijke plegers van de misdrijven bedoeld in artikel

433quinquies van het Strafwetboek of artikel 77bis alsmede indien hij wordt beschouwd als een mogelijk gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 4. De vreemdeling moet proberen zijn identiteit te bewijzen door zijn paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel of door zijn nationale identiteitskaart over te leggen.

Art. 61/4

§ 1. De minister of diens gemachtigde machtigt de in artikel 61/3, § 1, bedoelde vreemdeling tot een verblijf voor een periode van zes maanden indien de procureur des Konings of de arbeidsauditeur hem bevestigen dat het onderzoek of de gerechtelijke procedure nog loopt, dat de vreemdeling blijk geeft van zijn bereidheid tot medewerking en op voorwaarde dat de vreemdeling alle banden met de vermoedelijke plegers van de misdrijven voorzien in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of artikel 77bis heeft verbroken en hij geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De inschrijving in het vreemdelingenregister en de afgifte van de verblijfstitel die dit bewijst gebeuren in overeenstemming met de bepalingen van artikel 12. De geldigheidsduur van de verblijfstitel en de verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel worden vastgesteld door artikel 13, § 1, zesde lid, en § 2.

§ 2. Tijdens de geldigheidsduur van de verblijfstitel of bij de verlenging of vernieuwing ervan kan de minister of zijn gemachtigde het verblijf van de vreemdeling beëindigen en hem, indien dat nodig is, het bevel geven om het grondgebied te verlaten indien hij vaststelt dat :

1° de vreemdeling actief, vrijwillig en uit eigen beweging opnieuw contact heeft opgenomen met de vermoedelijke plegers van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis;

2° de vreemdeling niet meer meewerkt;

3° de gerechtelijke autoriteiten besloten hebben om de procedure te beëindigen.

Het eerste lid is eveneens van toepassing indien de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling als een mogelijk gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid beschouwt of, in samenwerking met de gerechtelijke autoriteiten, van oordeel is dat de medewerking van de vreemdeling bedrieglijk is of dat zijn klacht bedrieglijk of ongegrond is.

Art. 61/5

De minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die het slachtoffer is van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis in de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°, tot een verblijf van onbepaalde duur machtigen indien diens klacht of verklaring heeft geleid tot een veroordeling, of indien de procureur des Konings of de arbeidsauditeur in zijn vorderingen de tenlastelegging van mensenhandel of mensensmokkel onder de verzwarende omstandigheid voorzien in artikel 77quater heeft weerhouden.”

3.3.4. Artikel 61/4, § 2, tweede lid van de Vreemdelingwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde bij de verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel het verblijf van de vreemdeling kan beëindigen en hem, indien nodig, een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten, indien de vreemdeling als een mogelijk gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid wordt beschouwd. De bewoordingen van deze bepaling, met name dat de minister of zijn gemachtigde het verblijf “kan” beëindigen, geven duidelijk aan dat het gaat om een discretionaire, en geen gebonden, bevoegdheid. Deze discretionaire bevoegdheid brengt een (formele) motiveringsplicht met zich mee. In alle geval moet duidelijk worden gemotiveerd waaruit de redenen van openbare orde precies bestaan.

3.3.5. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken zich op voormelde wetsbepaling steunde om het verblijf van verzoeker in het kader van de specifieke verblijfsprocedure als slachtoffer mensenhandel niet te vernieuwen, omdat hij oordeelde dat verzoeker mogelijk een gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid. Verdere motieven worden echter niet gegeven. Ook in de mededeling van de beslissing aan PAG-ASA zijn trouwens geen verdere motieven terug te vinden.

3.3.6. Zoals verzoeker dus terecht opmerkt, wordt in de eerste bestreden beslissing geen enkele uitleg verschaft over de redenen waarom hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Nu op geen enkele wijze concreet wordt gemotiveerd waarom gebruik werd gemaakt van de discretionaire bevoegdheid om verzoekers verblijf niet te vernieuwen omwille van redenen van openbare orde, moet verzoeker worden bijgetreden in zijn standpunt dat van een afdoende motivering van de eerste bestreden beslissing geen sprake is. Deze laat verzoeker geenszins toe te begrijpen op basis van welke specifieke vaststellingen het bestuur tot zijn beoordeling is gekomen, zodat hij niet in de mogelijkheid werd gesteld om zich hiertegen op nuttige wijze te kunnen verdedigen.

3.3.7. Het door verweerder in de nota met opmerkingen gevoerde verweer doet geen afbreuk aan wat hierboven is vastgesteld.

Voor zover verweerder betoogt dat de eerste bestreden beslissing werd betekend samen met de tweede bestreden beslissing en uit deze laatste beslissing blijkt dat verzoeker *“reeds verschillende inbreuken tegen de openbare orde pleegde, waarvoor 6 processen-verbaal werden opgesteld, in een periode van twee jaar tijd”*, wijst de Raad er allereerst op dat geenszins blijkt dat de beide beslissingen gezamenlijk zijn betekend aan verzoeker. In dit verband moet worden vastgesteld dat nergens uit blijkt dat de eerste bestreden beslissing op enig ogenblik persoonlijk aan verzoeker is betekend. Bij brief van 12 maart 2021 werd deze beslissing wel meegedeeld aan PAG-ASA. Het is onduidelijk wanneer de eerste bestreden beslissing verzoeker daadwerkelijk heeft bereikt. Een bewijs van verzending van de brief aan PAG-ASA ligt trouwens evenmin voor. Daarenboven was de eerste bestreden beslissing in elk geval ook reeds genomen voorafgaand aan het nemen van de tweede bestreden beslissing, getuige de brief aan PAG-ASA gedateerd op 12 maart 2021 en het gegeven dat de tweede bestreden beslissing dateert van 26 maart 2021, zodat niet dienstig kan worden ingeroepen als zouden de motieven van deze laatste beslissing tevens de motieven van de eerste bestreden beslissing zijn.

Voor zover verweerder aangeeft dat verzoeker verschillende inbreuken tegen de openbare orde pleegde en hierbij verwijst naar zes processen-verbaal die werden opgesteld in een periode van twee jaar, kan de Raad enkel vaststellen dat op basis van de eerste bestreden beslissing zoals deze voorligt niet blijkt dat deze steunt op deze specifieke motivering. Dergelijke motieven kunnen hierin niet worden gelezen en zijn bijgevolg post factum. Een a posteriori-motivering in de nota met opmerkingen vermag niet een onregelmatigheid in de eerste bestreden beslissing te herstellen.

Daarenboven wijst verzoeker er in zijn middel ook volkomen terecht op dat de processen-verbaal waarvan melding is gemaakt in de tweede bestreden beslissing alle betrekking hebben op de periode 2017-2019 en bijgevolg dateren van voor zijn initiële aanvraag voor een verblijf als slachtoffer van mensenhandel. Deze dateert immers van 15 juni 2020. Hierbij gaf PAG-ASA aan zich te scharen achter het vermoeden van onschuld aangaande de gepleegde feiten, zolang er geen definitieve veroordeling is. Verzoeker wijst erop dat verweerder toen reeds kennis had van deze processen-verbaal en niettemin overging tot de afgifte van een attest van immatriculatie alsook vervolgens een tijdelijke A-kaart toestond, wat door verweerder niet wordt betwist. Samen met verzoeker moet dan ook worden vastgesteld dat in de motivering van de eerste bestreden beslissing ten onrechte niet wordt toegelicht waarom verweerder intussen alsnog van oordeel is dat op basis van de processen-verbaal een mogelijk gevaar voor de openbare orde blijkt. Er is andermaal geen sprake van een afdoende motivering.

Daarenboven moet nog worden vastgesteld dat verweerder in zijn nota niet concreet ingaat op het betoog van verzoeker in het eerste onderdeel van zijn middel dat hij de motieven van de eerste bestreden beslissing niet begrijpt en bijgevolg niet afdoende acht, waar het advies van de arbeidsauditeur van Brussel van 3 maart 2021 net luidt dat hij geen gevaar is voor de openbare orde.

In dit verband blijkt uit het administratief dossier dat, met betrekking tot de feiten die tot één van de processen-verbaal hebben geleid, verzoeker op 27 januari 2021 door de rechtbank van eerste aanleg werd veroordeeld tot een gevangisstraf van 1 jaar en 3 maanden met uitstel voor 3 jaar. Op 3 februari 2021 tekende verzoeker beroep aan tegen dit vonnis.

Vervolgens legde verweerder bij brief van 16 februari 2021 enkele vragen voor aan de arbeidsauditeur van Brussel die is belast met het onderzoek van economische uitbuiting. Onder meer werd deze gevraagd om zijn advies met betrekking tot de vraag of verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Het bestuur gaf hierbij het volgende aan:

“Een advies van uw ambt hieromtrent, is voor de DVZ noodzakelijk voor de verdere beoordeling van de relevantie van het verlenen van een verblijfsvergunning in verhouding tot de mogelijke risico's voor de openbare orde en veiligheid.”

Op 3 maart 2021 bevestigde de arbeidsauditeur dat het onderzoek of de gerechtelijke procedure naar economische uitbuiting nog steeds loopt, dat verzoeker nog steeds moet worden beschouwd als een slachtoffer in de zin van artikel 433quinuies, 3° van het Strafwetboek en dat verzoeker meewerkt in het kader van het onderzoek. Inzake de vraag of verzoeker een gevaar is voor de openbare orde antwoordde hij als volgt:

“Op 27 januari 2021 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank voor feiten van slagen en verwondingen op 6 september 2017. Op 3 februari 2021 werd tegen dit vonnis beroep aangetekend waardoor de veroordeling nog geen eindbeslissing is.

Tevens heeft mijn ambt kennis genomen van enkele geseponeerde dossiers bij het parket van de Procureur des Konings onder de alias [I.K.] [°...]. Deze dossiers betreffen incidenten uit een periode waarin de heer [E.] dakloos was en waaraan het parket geen gevolg verleende. Via PAGASA vermeent mijn ambt dat de heer [E.] sinds september 2020 onafgebroken – via interimcontract – werkt bij eenzelfde werkgever.

Gelet op het voorgaande is mijn ambt van oordeel dat de heer [E.] op heden geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde en dat betrokkene minstens nog van een verblijfsrecht geniet totdat hij eventueel definitief zou veroordeeld worden via een beslissing waartegen geen rechtsmiddel mogelijk is.”

Niettegenstaande verweerder het zelf noodzakelijk heeft geacht om inzake het mogelijke gevaar voor de openbare orde dat uitgaat van verzoeker het advies in te winnen van de arbeidsauditeur en deze laatste zijn standpunt mededeelde dat verzoeker actueel geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde, kan nergens in de eerste bestreden beslissing worden gelezen waarom verweerder het door hem opgevraagde advies dan niet heeft gevolgd en alsnog heeft geoordeeld dat verzoeker een gevaar kan vormen voor de openbare orde. Ook op dit punt dient verzoeker te worden bijgetreden in zijn standpunt dat er van een afdoende motivering geenszins sprake is.

3.3.8. Gelet op wat voorafgaat, was een concrete motivering van het bestuur waarom verzoeker mogelijk een gevaar vormt voor de openbare orde, rekening houdend ook met het advies van de arbeidsauditeur, noodzakelijk. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld ontbreekt hieromtrent echter elke motivering in de eerste bestreden beslissing.

3.3.9. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 juncto artikel 61/4 van de Vreemdelingenwet wordt, wat de eerste bestreden beslissing betreft, aangetoond, zodat er grond is tot nietigverklaring van deze beslissing.

3.3.10. Gelet op het gegeven dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, dient te worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing niet zonder meer had kunnen worden genomen. Verzoeker valt immers terug op zijn statuut als slachtoffer van mensenhandel met een eerdere verblijfstitel en op zijn aanvraag om zijn verblijf te laten verlengen/vernieuwen. Zoals verweerder dit blijkt de “synthesenota / verblijf” in het administratief dossier zelf ook nodig heeft geacht, dient deze aanvraag eerst te worden behandeld. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd hierin immers afhankelijk gesteld van het voorafgaandelijk niet-verlengen van de A-kaart. De beslissing tot weigering van verlenging van de A-kaart ligt met andere woorden mee ten grondslag aan de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zo gaf verweerder op de terechtzitting zelf ook aan dat het bestreden bevel een rechtsgevolg is van de eerste bestreden beslissing. Met dit alles erkent verweerder dat de niet-verlenging van de verblijfskaart bepalend was voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, moet ook het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten, de tweede bestreden beslissing, worden vernietigd.

3.3.11. Gelet op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient ten slotte te worden aangenomen dat geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). Het bestreden inreisverbod betreft een accessorium van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575). In navolging van de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dient ook het bestreden inreisverbod te worden vernietigd.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van onbekende datum om het verblijf in het kader van de procedure slachtoffer mensenhandel niet te verlengen wordt vernietigd. Tevens worden de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS